

Valaki olvassa a versemet...

Irok magamban és magamról
Csiszolok, rimet csendítek . . .
A lelkem csendül meg ma bennük,
A hárfalelkem . . . érzitek?
És elhagy földi gond, minden nyög
A déli ég reám nevet,
S érzem, tudom: valamikor
Valaki olvassa a versemet . . .

A nap izzó aranykék helyként
Reszket, ragyog és tündököl,
Valahol lágy, fehér pehelyként
Most nyugszik le két kis ököl.
. . . Most szögési versemre lelkét . . .
Látok két hamvas, kék szemet
Egy szőke lány illatát érzem.
Valaki olvassa a versemet . . .

Valaki . . . Titok . . . Ismeretlen . . .
Sose láttam és sose látott —
Sose kötünk csokorba ketten
Sugarat, álmot vagy virágot . . .
Utainkat külön bolyogjuk,
Lelkünk álmot külön temet —
Egymást szeretni sose fogjuk . . .!
Én s — aki olvassa a versemet.

Begyáts László.

